

ZLO NESPÍ, PRIKRÁDA SA
NENÁPADNE...

666

ANJELOV

TEMNÁ HRA VRCHOLÍ

EMILY D. BEŇOVÁ

EMILY D. BEŇOVÁ

666

ANJELOV

Napísala:	© Emily D. Beňová
Korektúra:	Mgr. Anetta Letková
Obálka:	© Zuzi Maat
Vydala:	Emília Beňová
Rok vydania:	2023, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 987-80-974308-5-6 pdf

Ľodakovanie

Moje ďakujem patrí Baške,
pretože si pre mňa vždy nájde čas,
hoci jej často naložím viac než unesie.

Ďakujem aj skvelej Zuzi,
lebo bez nej by obálky neboli tým pravým.
Svojej rodine, priateľom a čitateľom,
ktorým vdáčim za veľa.

Viera

Viera je to, čo presahuje všetky možnosti,
ktoré má človek sám zo seba.

Viera je Boží *dar, milosť* a *vyvolenie*.

1. kapitola

ADRIEN

Chúlim sa v tme na vrchole budovy nákupného centra a sledujem ruch pod sebou. Striehnem s'ľa sup na možnú obeť. Číham na duše, ktoré unikli z pekla, pretože, či sa mi to páči, alebo nie, mojou povinnosťou je všetky pochytať a poslať naspäť. Akoby som sa vrátil v čase. Od slobody ma delilo už iba tristotridsaťtri duší. Zostávalo mi tak málo... No znovu je ich šesťstošesťdesiatšesť. Mám pocit, že som sa zasekol v bludnom kruhu, z ktorého nie je možné uniknúť. Že toto prekliate diablove číslo je mojím osudom.

Na nápravu som dostal rok. Jediný rok, počas ktorého nesmiem zlyhať. Dvanásť mesiacov, ktoré zrazu plynú zradne rýchlo. Čo sa javilo ako jednoduché, je náhle neuveriteľne náročné. Buď vyhrám a oslobodím sa, alebo zlyhám a zaniknem v pekle.

Prvá možnosť sa mi páči viac.

V tme víria aury ľudí prechádzajúcich nočným bulvárom. Fascinujúca paleta farieb vlniacich sa okolo ľudských

tiel. Prelínajú sa a menia podľa myšlienok a nálad. Kedysi ma tieto farby priťahovali. Sledoval som ich so zatajeným dychom a s úžasom. Dnes ich vnímam ako neodmysliteľnú súčasť ľudí. Vďaka tomu dokážeme odlíšiť, kto je človek a kto démon.

Démoni nemajú aury. Sú to iba bezduché schránky, ktoré sú na zemi na nejaký účel. Predtým sme tu existovali ako prevádzачi. Boli sme bránami do pekla, kam sme posielali upísané, zlé duše. Udržovali sme rovnováhu, dohliadali na to, aby na zemi nenastali zmätky.

Ibaže to už dávno neplatí.

Diabol porušil mier a vrátil na zem tristotridsať tri duší. Nie všetky sú temné a celkom skazené, lenže zostať nesmú. A paradoxom je, že oslobodil a poslal na zem duše, ktoré som poslal do pekla ja.

Žeby to bol zámer?

Nepochybne!

Teraz ich musím všetky vrátiť späť a mám na to už iba šesť mesiacov, čo je menej, ako by sa mi páčilo. Nesmiem zlyhať, pretože v hre je oveľa viac, než bolo na začiatku.

Viem, že sú tu. Detroit je ich mestom, pretože som tu ja. Neprišli len preto, aby stiahli na svoju stranu ďalších ľahko ovplyvniteľných ľudí. Sú tu, aby ma dostali. Aby ma zabili, a zabezpečili tak diablovi voľnú ruku v tom, čo zamýšľa.

Lenže dostať ich nie je až také jednoduché. Diabol im dal schopnosť maskovania. Dokážu meniť podoby a klať aury. Jediná odlišnosť je tá, že ich aury nemenia farbu, no aj tak je ťažké rozlíšiť ich medzi bežnými ľuďmi. Občas nejakého zahliadnem, no kým sa k démonovi dostanem, stratí sa mi v dave a ja som opäť na nule.

Dlhých šesť mesiacov sa noc čo noc vydávam do ulíc a sledim. Do pekla sa mi podarilo vrátiť iba stopäť

démonov. Takých, ktorí neboli dosť silní ani šikovní, aby sa mi vzopreli či ušli.

Ibaže to je stále málo.

Mapujem pohľadom farebné spektrá na rušnej ulici, keď zahliadnem nemennú auru. Z diaľky vidím kráčať po chodníku muža. Po jeho boku sa vlečie akási žena. Nejde dobrovoľne. Vidím, ako ju drží za predlaktie a vedie. Jej aura sa mení, farbami pripomína polárnu žiaru.

Spozorniem.

Chytím sa okraja vysokej budovy a nahnem sa, aby som viac videl. Spoznám muža s nemennou aurou. Nemýlim sa, je jedným z tých, ktorí ušli, aby tu narobili zmätky. Démoni sa stýkajú s ľuďmi len v prípade, že sa potrebujú nasýtiť alebo dobiť si energiu. Najnovšie aj preto, aby na svoju stranu dostali čo najviac vhodných duší. Tento netvor si našiel svoju obeť. Musím iba vysledovať, kam ju zatiahne a čo s ňou plánuje spraviť.

Ak mu ide len o energiu či krv, nechám ho nasýtiť sa, až potom zakročím. Lenže ak mu ide o to, aby ju stiahol na svoju stranu a bude ju chcieť zmeniť, zasiahnem, kým nebude neskoro.

Prezriem si chlapíka lepšie. Kráča obozretne a nenápadne sa obzerá. Musím si byť istý, že je jedným z *mojich* duší, lebo omyl si teraz nemôžem dovoliť.

Nemýlim sa. Pamätám sa naňho. Bol zlodejom a predával drogy. Zabili ho pri prestrelke priamo na ulici. Jeho duša sa peklu dosť bránila, no nemohol uniknúť.

Žena po jeho boku je od neho o dosť mladšia. Nemá možno ani dvadsať, zato on má niečo po štyridsiatke. Červenovláska s okuliarmi na malom nose nie je celkom skazená. Jej duša má ešte nádej, lenže im postačí, aby sa čo i len o trošičku naklonila na stranu zla. On ju už potom dokáže zmanipulovať tak, aby dosiahol, čo potrebuje.

Keď zahnú do bočnej uličky, prejdem na druhú stranu budovy. Vyzriem ponad okraj, odkiaľ uvidím lepšie. Nemýlim sa. Démon sa obzerá, aby sa ubezpečil, že ho nik nevidí, a potom pritlačí dievča k stene. Ovplyvnil ho, aby spolupracovalo, a ono poslúcha. Nie je úplne bez hriechu, preto ním môže hravo manipulovať a teraz sa z neho nasýti.

Och, takéto okamihy neznášam. Odhliadnuc od toho, že som ako on a že ešte nedávno ma pohľad na sýtiaceho sa démona na ľudskom zdroji lákal, dnes vidím všetko inak. Zdroj energie či krvi si hľadám len výnimočne. Akosi mi postačuje to, čo mi ponúka Vivien. Iné zdroje vyhľadávam iba v prípade, že z nej vycítim slabosť či únavu.

Znova sa zameriam na muža a ženu v uličke.

Ak bude vhodná, démon privolá ďalších a zmenia ju. Na zemi tak bude o démona viac, čo moju situáciu len zhorší. Z logických dôvodov nemôžem niečo také dopustiť. Vo chvíli, ako sa do nej zahryzne, rozprestriem krídla a pripravím sa. V prípade, že bude vyhovovať, privolá si ďalších dvoch a ja pošlem do pekla nielen jednu dušu, ale pri troche šťastia rovno tri.

Skrytý na streche vyčkávam na vhodný okamih. Končekmi prstov sa dotknem drsného povrchu a pozorohliadnem sa. Démon sa napil a ja v dialke začujem šuchot krídel. Otočím sa za zvukom a zazriem, ako ponad budovy letia ďalší dvaja.

Je vhodná!

Jej duša je dostatočne labilná, aby ju stiahli do pekla. Myšlienkou si privolal tých, ktorí boli najbližšie. Jeden ju už pohryzol. Stačia už iba dve zahryznutia a dievčina sa v priebehu niekoľkých hodín zmení. V podstate jej ľudská časť umrie a vzkriesi sa v nej to temné, čo už mala v sebe. Všetci ľudia majú vo svojom vnútri dve bytosti – dobrú aj

zlú. A je len na samotnom jedincovi, pre ktorú stranu sa rozhodne. Ľuďom bola daná slobodná vôľa a je smutné, že často sa rozhodnú pre temnejšiu stranu.

Stiahnem sa viac do tmy, aby ma nemohli zazrieť priľietajúci démoni. Sledujem, ako nenápadne zlietnu a len čo nohami dopadnú na zem, stiahnu krídla. Prikročia k prvému a vymenia si niekoľko tmených slov. Nepotrebujem ich počuť, aby som vedel, o čo im ide. Zároveň je mi jasné, že viac nemôžem otáľať. Teraz je to už iba na mne.

Pozriem sa na démonov, ktorí pátrajú spolu so mnou, a dám im rukou znamenie, že je čas. Prikývnu. Vedia, že musím zakročiť. Napokon, táto noc sa opakuje už niekoľko mesiacov a oni presne vedia, čo sa teraz udeje. Sú odetí do čierneho ako ja a ukrývajú sa v bezpečí za okrajom strechy. Chodíme loviť spolu. Sám by som nedokázal pokryť toľko miest, ako zvládame viacerí. Zároveň mi tí, ktorí sú so mnou, robia ochranu. Chránime sa navzájom.

Potichu sa odrazím od okraja strechy a zvyšok urobia za mňa moje ebenové krídla. Zletím k démonom. Keď sa moje topánky dotknú chodníka v tmavej uličke, stiahnem krídla, ktoré okamžite zmiznú za mojím chrbtom.

Démoni, traja štyridsiatnici, sa strhnú a vydesene zasyčia. Automaticky sa bránia, majú aj prečo. Vedia, kto som a prečo som teraz tu. Lenže nie všetci sú z tých, ktorých mám poslať do pekla. Ten je tu iba jeden.

Vždy je to tak, že je len jeden nový v sprievode ďalších skúsených. Lucifer vie, čo robí, a mne je jasné, že nesmiem zlyhať. Prikrčia sa do útočného postoja, vyceria tesáky. Okolo očí sa im vytvoria znamenia a falošná aura *môjho* démona sa stratí. Teraz nie je čas na zaváhanie. Rukou otvorím portál na prechod, aby som hlavne tomu *môjmu* pripomenul, prečo som tu, a usmejem sa. „Myslím, že je čas na návrat.“

Zavrčia, v rukách si zhmotnia meče a bodce. Je mi jasné, že neodídu dobrovoľne. Budem im musieť trochu pomôcť. Bud' ich zabijem a oni skončia tak či onak v pekle, alebo ich tam jednoducho odkopnem.

Pričarujem si dlhé meče s tepanými rukoväťami a dám im najavo, že som pripravený na boj. Mojou výhodou je, že som starší než oni. Démoni mocnejú časom. Vek nám tiež pridáva silu, skúsenosti či schopnosti. Títo mladí nikdy nedosiahnu moju úroveň. Ani keby im diabol pričaroval silu, ktorú som ja získal stáročiami.

Nebojím sa o svoj život.

Jediné, čo ma desí, je vedomie, že Vivienina duša stále patrí diablovi. Kým to nezmením, bude v ohrození.

Zastavím čas pre ľudí naokolo. Prvý z nich sa na mňa s pokrikom vyrúti. Švihnem mečmi tak rýchlo, že keď špičkou prejdem po asfalte, vyletia iskry a strhnem sa. Prudkými švihmi nahor pred sebou nakreslím veľké X a uskočím nabok.

Muž, ktorý sa na mňa vrhol, zostal nehybne stáť. Prvé sekundy si možno ani neuvedomil, čo sa udialo. Až neskôršie mu dôjde, že som bol šikovnejší. Zastoná a miesto, kde som ho rozrezal, začne žiariť ako uhlíky v pahrebe. Potom to ide rýchlo. Celý sa rozžeraví, až sa rozpadne na popol, ktorý sa stratí v tme a jeho takmer priehľadná duša je doslova vtiahnutá do portálu, ktorý rotuje na stene vľavo. Lenže nebol to *môj* démon.

Nechcem ich zabiť všetkých, nie som netvor, no keď sa na mňa vrhne aj druhý, tentoraz ten, po ktorého som prišiel, akosi vydedukujem, že vlastne nemám na výber. Bud' zabijú oni mňa, alebo ja ich.

Druhá možnosť sa mi páči viac.

Meč upísaného narazí na jeden z mojich a ja skúsene odrazím jeho drsné útoky. Je skvelým bojovníkom, ktorého nezdolám tak ľahko, ako som si sprvoti myslel. Odvraciam

jeho silné údery. Tento démon to so zbraňami vie. Bojujeme hodnú chvíľu, už-už mám dojem, že sme si silou rovní, keď sa mi podarí využiť jeho nevýhodu a zotnem mu tmavovlasú hlavu. *Upísaný* viac nemrkne.

Hlava sa mu oddelí od tela, avšak skôr, než dopadne na zem, sa premení na popol. Démon zmizne. Opäť sa predo mnou objaví jeho duša, tentoraz kvíliaca, zúfalo volajúca o milosť. Je však neskoro. Prechod ho vtiahne ako vír a ja začujem šuchot krídel. Ten, ktorý zostal, sa odrazí sa od zeme a vzlietne. Zbabelo uniká. Aj by som sa za ním vydal, lenže tá žena potrebuje pomoc. V prvom rade sa potrebuje bezpečne dostať domov.

Odstránim svoje meče, a keď urobím krok k žene, na bruchu ma čosi zaštípe. Pozriem sa dole a napriek tme pochopím, čo sa stalo. Tesne nad pásom mám reznú ranu. Nezdá sa byť hlboká, krváčam však.

Ako sa mi to, dočerta, stalo?

Za unikajúcim démonom vyletia ďalší dvaja, tentoraz moji, a tretí zlietne ku mne. Pritiahnem si dlhý plášť na ranu, nech nevidí, že som zranený, a pristúpim k nemu.

„Pane,“ povie, čakajúc na rozkazy.

„Ošetri tú ženu a odveď ju domov. Nanúť jej neškodné myšlienky. Neskôr sa vráť do nášho útočiska. O hodinu začne sviatať. Nadnes musíme skončiť.“

Raul prikývne a prejde k žene.

Nesledujem, čo robí, iba sa odrazím od zeme a vzlietnem. Rukou si zatlačím na ranu, pretože teraz ma bolí oveľa viac. Napokon zosadnem na vzdialenejšiu výškovú budovu. Cítim, že zranený domov nedoletím. Namiesto toho si predstavím kúpeľňu v dome a prenesiem sa tam jedinou myšlienkou. Svetlo v modernej kúpeľni sa okamžite rozsvieti. Zhodím zo seba dlhý plášť a vyzlečiem si tričko. Prikročím k umývadlu.

Rezná rana nepekne krváca. Let nebol dobrý nápad, len mi ju viac rozjatril. Otvorím skrinku za zrkadlom a vyberiem lekárničku. Nikdy predtým som sa takto neliečil, no Vivien spí a ja ju neplánujem zobudiť, a už vôbec ju nechcem vydesiť pohľadom na mňa.

Položím lekárničku na okraj veľkého umývadla a otvorím ju. Viem, že ranu je nutné vydezinfikovať. Zišla by sa mi aj krv, ale to teraz počká. Bolesť, ktorú prežívam, ma stavia do pozoru. Odkedy som spoznal Vivien a znova dokážem milovať, pociťujem aj bolesť. Je to taký kompletný balíček, ktorý sa vo mne otvoril v deň, keď som ju začal vnímať.

Vyberiem dezinfekciu, nalejem ju na štvorčeky gázy a priložím na ranu. To, že to bude bolieť tak čertovsky, mohli niekam napísať. Aj cez zaťaté zuby sa mi z hrdla vyderie ston a nekontrolovateľne sa vo mne ozve netvor. Krídla mi prudko vystrelia, okolo očí sa mi zjavia znamenia a zuby, ktoré vidím nerád na vlastnom odraze, mi pripomenú, že som netvor, ktorý si nahovára, že dokáže byť ľudský.

Zatnem zuby, pokúšajúc sa prekonať bolesť, keď si na ranu pritláčam ten štipajúci humus. Avšak to skôr naučím lietať Harryho. Bolí to neskutočne a ja nechápem, ako to dokáže vydržať človek.

Alebo som urobil niečo zle?

Odtiahnem si gázu z rany, stále krváca. Možno aj viac, než by sa mi páčilo. Nie som doktor, no toto vyzerá na šitie. Netuším, či nájdem v dome ihlu a niť.

Dvere na kúpeľni sa zrazu potichu otvoria a ja ju zazriem. Má na sebe moje tričko, je strapatá, rozospatá, neskutočne sexi. Lenže jediný pohľad na mňa ju úplne preberie. Mňa zase vzkriesi skutočnosť, že som ju prebudil a vidí ma... *takto*. Rýchlo sa vrátim do ľudskej podoby a ona sa zhrozí.

„Božemôj, Adrien! Si zranený? Ako sa ti to stalo?“
Ako? Netuším, ale nepáči sa mi vedomie, že ma zasiahol ten najslabší. *Vari som bol pomalý?*

Pristúpi ku mne a zdesene sa pozrie na moju ranu.

„Nie je to až také zlé,“ pokúsim sa upokojiť jej srdce, ktoré počujem tak, akoby mi trepotalo priamo pri uchu. „Stačí to len zošiť.“

„Zošiť?“ zadíva sa mi do očí. „Potrebuješ krv, Adrien!“
Odhrne si vlasy, aby odhalila svoju krásnu šiju.

Zavrtím hlavou. *Prečo je vždy ochotná? Prečo sa jej tá predstava ani trochu neprotiví? Prestane ma to niekedy fascinovať?*

„Dnes nie, anjel môj. Si unavená.“

„Spánok počká. Potrebuješ krv. Šitie to nespraví.“

Pozriem sa na jej štíhlu šiju a pod kožou vnímam jej pulz. Doslova vidím, ako jej koluje v žilách krv, a znova zacítim, že sa mi v ústach objavajú zuby.

Priviniem si ju k sebe, privoniam k jej nádhernej pokožke a potom to urobím. Zahryznem sa. Do uší sa mi dostane jej tiché zastonanie. Viem, že ju tu bolí, no ona ma miluje až tak, že je ochotná pretrpieť to. Privriem oči a vychutnávam si každú kvapku, ktorá mi zide dole hrdlom. Rana na bruchu sa už zacelila a to, že som na okamih stratil kontrolu nad sebou samým, ma zaskočí. Keď sa odtiahnem a otvorím oči, zazriem v zrkadle svoje krídla aj temné znamenia.

A ona ich vidí tiež.

„Prepáč,“ poviem potichu, mysliac si, že ju desím.

„Zostaň takto,“ zašepká fascinovane a končekmi prstov mi prejde okolo očí, pohládzajúc temné znamenia. Netají úžas. „Si prekrásny.“

Naozaj si to myslíš?

Sám seba nerád vidím vo svojej skutočnej podstate. Prípadám si ako monštrum, príšera ukutá v samotnom pekle. Vlastne to tak aj je. Splodil ma ten najhorší z najhorších.

„Dotýkaj sa ma,“ požiada nežne, čím ma úplne vykoľají. Čakal som všeličo, len nie toto. „Miluj sa so mnou, keď si takýto.“

V jej hlase cítim temnú potrebu, možno trochu zvrátenú, no zároveň takú vzrušujúcu, že som okamžite tvrdý. Rukou jej prejdem po šiji, kde nezostala ani stopa po tom, čo som jej urobil. Zadívam sa jej do očí. Horí zvedavosťou, túžbou, možno trochu obavou. Jej strach nepramení zo mňa. Skôr ju máta to, čo príde. Bojí sa nového, tajomného, a zároveň po tom túži.

Neváham. Vysadím ju na okraj kamennej časti s umývadlom a vrhnem sa na jej pery. Neprestávam, úplne ma pohltila túžba. Dnes netúžim po nej obvyčajným spôsobom. Chcem ju ako netvor, ktorého v sebe dusím, odkedy sa objavila v mojom živote.

Strhnem z nej tričko, pod ktorým je nahá, rýchlo si rozopnem nohavice a pritiahnem ju panvou k sebe. Uchopím si ho v ruke a ponorím sa do nej až na doraz. Zhíkne mi do pier, ja však neprestávam. Neberiem nijaké ohľady. Viem, že sa jej to páči rovnako. Vrážam do nej prudko, až vnímam, ako sa v nej otriasa každúčká bunka. Páči sa jej to, jej hlasné vzdychy sú mi sladkou odmenou. Pevne ju držím za boky a démon vo mne pomaly preberá kontrolu. Chcem ju pohltiť, vznietiť, milovať do vyčerpania. Búšim do nej a ona stoná blahom, ktoré ma dobíja.

Rozprestreté krídla sa za mnou napínajú a chvejú. Celý sa trasiem. Z diaľky sa ku mne blíži vyvrcholenie. Držím ju pevne, kŕčovito, že nemá šancu uniknúť, a vnikám do nej až po okraj. Nechty mi zabára do pliec a kričí blahom, ktoré z nej robí nemravnú bytosť.

Tak veľmi ju milujem, tak neskutočne ju potrebujem.

Vytiahnem ho z nej, a kým lapá po dychu a pokúša sa spamätať, otočím ju chrbtom k sebe a znova do nej vojdem.

Slastne vykrikuje. Rukami sa oprie o zrkadlo pred nami.

„Pozeraš sa!“ zachripím jej do ucha, keď si ju zozadu divoko beriem. Otvorí oči a díva sa. Na seba a mňa v mojej skutočnej podobe, no nedesí sa.

„Takto ma chceš?“

Od extázy sa celá trasie. „Áno.“ Hlas sa jej zastrie vzrušením. „Áno, takto,“ zopakuje cez stony, v jej očiach sa odzrkadľuje divoká túžba.

Beriem si ju stále drsne a naliehavo, kým nevidím, ako sa láme, kvíli a podlieha. Zovriem jej plavé vlasy a potiahnem ich vzad. V tej chvíli vykrikuje takým silným vzrušením, až to už nevydržím a explodujem hlboko v nej. A ona vyvrcholí súčasne so mnou.

Šokovaná silou vlastného orgazmu ma sleduje v zrkadle. Pohnem sa ešte niekoľkokrát a potom hlboko v nej znehybniem. Pritiahnem si ju na hrud', nastavím si jej tvár a vpijem sa do jej úst. Nežným jazykom mi vyjde v ústrety. Je však unavená, vysilená a dokonale urobená. Keď sa mi na perách nakoniec usmeje, viem, že som nezlyhal.

„Ďakujem,“ zamumle so zavretými očami, opierajúc si hlavu o moje plece. Náhle stuhne. „Dočerta!“ sykne zdesene. „Prečo si to urobil?“

„Čo?“

„Kam si sa urobil?“

Pousmejem sa. Keď pohnem panvou, aby som jej pohybom ukázal kam, skoro obelie.

„Panebože, Adrien! Ty si... Nie...“

„Upokoj sa,“ šepnem a vyslobodím sa. „Nemôžeš otehotnieť, Vivien. Nie, kým som démon.“

„Si si istý?“

Usmejem sa a vezmem na seba ľudskú podobu. „Sto-percentne.“

2. kapitola

Pretočím sa na chrbát a rukou pohladím druhú stranu veľkej postele. Stačí jemný dotyk, aby som zistila, že tu ležím sama. Otvorím oči a rozhliadnem sa po spálni. Svieti tu iba slabé svetlo, no stačí mi na to, aby som videla, že dvere na chodbu sú pootvorené a prúdi cez ne pás denného svetla. Posadím sa a spustím nohy na zem. Mám na sebe len pohodlné tričko, ktoré si od Adriena rada beriem. Naboso precupotám do kúpeľne. Rýchlo sa opláchnem, upravím a iba v jeho tričku a bez nohavičiek opustím izbu.

Kroky ma zavedú k dverám, odkiaľ zazriem skleník. Ručičky na hodinách na chodbe ukazujú, že je krátko po ôsmej. Vonku je nádherné slnečné počasie a letný vánok sa pohráva s listami stromov.

Kde je však Adrien? Hádam niekam neodišiel! Prišiel zranený, a to sa uňho nestáva. Netuším, kto mu to urobil, ale stavia ma to do pozoru. Žije život, ktorý je nebezpečný hlavne pre neho a ja denne žijem s obavou, že sa mu niečo stane.

Vrátim sa späť do domu a zamierim do salónika. Lenže Adrien nie je ani tam. V dome panuje ticho, len z kuchyne cítiť omamné vône chystaného obeda. Kuchárka pripravuje niečo famózne, ale momentálne necítim hlad.

Ak Adrien nie je v salóniku ani v skleníku, bude v ateliéri. Má vo zvyku tráviť tam aj celé hodiny a maľovať. Neraz som sedela na pohovke za ním a pozorovala ho.

Aj dnes ho nachádzam na otočnej stoličke v bielom tričku, dosť podobnému tomu, ktoré mám na sebe, a v krátkych sivých nohaviciach. Zvolil si svetlé farby, lebo vie, ako veľmi ich na ňom milujem.

Potichu vstúpim a prejdem k nemu. Viem, že hoci sa neotočil, zacítil môj príchod, sotva som sa prestrčila cez štrbinu pootvorených dverí. Zastanem tesne za ním a objímam ho. Keď mu vtlačím do vlasov nežný bozk, zvesí ruku so štetcom a naberie naň zelenú farbu. Sledujem jeho štíhle, dlhé prsty a potom štetec, ktorým nanesie na plátno ďalší svetlý odtieň trávy vlniacej sa vo vetre.

„To je medzisvet,“ šepnem a prezriem si obraz pozornejšie. Vidím stromy, ktoré sú v našom kúsku raja, kvety a lúku, na ktorej sme sa začiatkom roka milovali. „Kedy sa tam znova prenesieme?“ Tam sme slobodní – iba ja, on a nespútanosť našich predstáv.

„Čoskoro,“ odvetí, sústredene maľujúc steblá zelenej trávy. Dokážem si vybaviť, ako príjemne ma štekľila na nahom tele.

Čoskoro... To isté mi povedal už asi trikrát, no stále to nenastalo.

„Domaľuj tam mňa.“ Jeho ruka zastane nad plátnom. „A vedľa mňa teba. Nahých a milujúcich sa.“

Postrehnem, že sa uškrnie. „Dúfam, že ti nemusím pripomínať, že ak provokuješ, musíš rátať s následkami.“

Aj ja sa usmejem, obídem ho a sadnem si naňho obkročmo. „Rátam s nimi, vaša výsosť. Radšej by som však hovorila o minulej noci.“ Ruky mu položím na plecيا a nežne ho pohladím po šiji.

Zamračí sa, akoby nevedel, o čom hovorím.

„Bol silnejší? Inak si neviem vysvetliť, ako je možné, že ťa zranil iný démon.“

„Nebol silnejší,“ prizná a odloží paletu aj štetec na stolček vedľa seba. Ruky mi nežne položí na boky.

Nebol? V hlave sa mi rozbliká výstražná kontrolka.

„Bol iba pohotovejší.“

Opriem svoje čelo o to jeho a zavriem oči. „Si vyčerpaný.“

„Na oddych nemám čas. Ten je proti mne a ja zlyhávam.“

„Nezlyhávaš,“ pozriem mu do tváre. „Zvládneš to.“

Zavrtí hlavou, čím mi dá najavo, že sa mýlim.

„Adrien, zvládneš to. Verím v teba.“

„Lenže ja už nie, Vivien. Nemám dosť času na splnenie úlohy. Nedokážem to.“

Znova sa oňho opriem čelom a privriem oči. „Kiežby som ti vedela pomôcť.“

Mocnými rukami ma pohladí po bokoch až pod prsia a zovrie moju tvár v dlaniach. Keď sa naše pohľady stretnú, prehovorí: „Toto je len na mne, anjel môj. Nedokážeš mi s tým pomôcť.“

„Poznám však spôsob, ktorým ti zlepším náladu,“ šepnem s prísľubom a pobožkám ho.

Chutí sviežo ako mäťová limonáda, ktorú pil, čo do-svedčuje prázdny pohár na stolíku. Posuniem sa v jeho lone, a kým mi rukami znova blúdi po chrbte a bokoch, ľavačkou sa dostanem medzi nás a vyhl'adám lem jeho nohavíc. Podarí sa mi zasunúť prsty za pružný pás, až uchopím v dlani jeho pevnú mužnosť. Zareaguje na mňa